

som der fik et Udtryk, han mente sig forurettet, jeg husker ikke, om det var af Teaterdirektør Andersen eller Folketeatrets Direktør, som han syntes var gaaet ham i Bedene ved at være hurtigere til at bestemme sig til at opføre udenlandske Stykker, end det kongelige Teater havde været i Stand til — denne lille Ærgrelse fik Udtryk i en ganske besynderlig Paragraf i denne Lov. Jeg tror, at alle ville være enige om, at denne Bestemmelse er der ikke nogen Grund til at opretholde. Men saa kommer jeg til det fjerde og vanskeligste Punkt, det kongelige Teaters Repertoire. Med Hensyn til Beskrivelsen af Tilstanden skal jeg ogsaa henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds sagde. Tilstanden var endnu i 1888—89 den, at det kongelige Teater sad inde med en Skat af 11—1200 Stykker — saa mange var det vist mindst — som er en fuldkommen død Kapital. Det er som et Museum for Skuespilmumier, hvor de laa i Jaaben Begravelse, eller som en Tornerosehave, men hvor der kun meget sjældent kom en Greve eller Kammerherre ind for at kalde dem til Live. Hele denne store Værdi laa ganske død hen, men saa bestemte man i 1889, at det kongelige Teater kun skulde have Eneret til den Del af dets Repertoire, som det kunde opføre i Løbet af en Periode af 10 Aar, saaledes at denne Forældelsesfrist af 10 Aar, hver Gang et Stykke opførtes, kunde afbrydes, men hvis den ikke blev afbrudt, blev Stykket frit for alle Scener efter de 10 Aars Forløb. Den Maade, hvorpaa denne Lovbestemmelse blev ført ud i Praksis er jo bleven kritiseret. Jeg kan ikke skønne rettere, end at det i og for sig var en loyal Maade, hvorpaa den er bleven gennemført af den daværende Kultusminister, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Det er vel ganske rundt hen $\frac{5}{6}$ af Repertoiret, man lod blive fri, medens man kun forbeholdt sig 91 Stykker, som det kongelige Teater ubetinget skulde spille. Og desuden nævner Bekendtgørelsen af 13de Juni 1889 en Række af ca. 60 Stykker, som det kongelige Teater saa vidt muligt skulde spille, og som det forbeholdt sig Ret til. Altsaa i og for sig vil jeg ingenlunde bebrejde den daværende Kultusminister Illoyalitet med Hensyn til den Maade, hvorpaa han førte Loven ud i Livet. Men det er selve Systemet, der er forkert. Det er skadeligt for den dramatiske Kunst i al Almindelighed og skadeligt for det kongelige Teaters Interesser. At det er skade-

ligt for den dramatiske Kunst i Almindelighed er ganske klart. Selv om det kun var et mindre Antal Stykker, det kongelige Teater forbeholdt sig, maa man paa Forhaand tro, at det er de bedste og værdifuldeste Stykker, som derved ere udelukkede fra at komme i den store Almenheds Eje. Men der er jo ogsaa en anden Ulykke derved, den nemlig, at de Skuespillere, der spille paa andre Theatre end det kongelige, udelukkes fra at beskæftige sig just med saadanne Opgaver, som vilde være mest udviklende for deres Dygtighed som Skuespillere. Det er i og for sig beklageligt, men hvis der er nogen, det særlig er til Skade for, saa er det netop det kongelige Teater, thi langt bedre end den Elevskole, som blev slaaet ihjel sammen med Provisoriet, men som for øvrigt — ligesom jo for Resten ogsaa Provisoriet endnu lever — vel er blevet bevaret under en eller anden Form paa det kongelige Teaters Budget — langt bedre er den Elevskole, der bestaar i, at Skuespillerne ved de private Theatre faa Lov til at øve sig paa Opgaver af lignende Art som dem, de kunne komme til at deltage i paa det kongelige Teater. Gang efter Gang har det vist sig, at højt begavede Skuespillere ved Privattheatrene have set deres Talent gaa til Grunde, fordi de ikke havde kunnet beskæftige sig med andet end tarvelige Fjællebodsløjer og daarlige Folkeskuespil. Altsaa allerede i den Henseende er Systemet skadeligt for det kongelige Teaters Interesse. Det er fremdeles skadeligt for det kongelige Teater fra det Standpunkt, at det kgl. Teater ligesom principielt afholder sig fra at opføre andre ældre Stykker end de 150, der ere opførte paa Listen. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds ryster paa Hovedet, men jeg tror nok, jeg har Ret, thi selve Systemet hviler paa den ganske falske Opfattelse, at det skulde være stridende mod det kongelige Teaters Værdighed, at et Stykke samtidig fandtes paa et andet Teaters og dets eget Repertoire. Jeg sætter, at et Stykke gør Lykke paa Dagmarteatret, paa Folketeatret eller i Casino, og der er en Skuespiller eller Skuespillerinde ved det kongelige Teater, som just i det Stykke ser en Opgave for sine Kræfter, hvorfor maa det da ikke opføres paa det kongelige Teater selv om det samtidig opføres paa et andet? Hvad skulde der være i Vejen derfor? Det er imidlertid umuligt allerede af den Grund, at det jo erkendes fra alle Sider, ogsaa af Lovens Fader, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds